

Robert Vannoy , Podstawy proroctw, Wykład 6

Proroctwo w Izraelu według ST

C. Wczesne proroctwo w Izraelu

Schodzimy do C. pod hasłem „Wczesne proroctwo w Izraelu”. Przeczytałem to tuż przed przerwą, nagłówek „Proroctwo w Izraelu według świadków Starego Testamentu ma swoje źródło w Bogu i musi być postrzegane jako dar od Boga dla Jego ludu”.

1. Powtórzonego Prawa 18:9-22

Zauważyłeś tam odniesienie, Powtórzonego Prawa 18:9-22. Myślę, że powinniśmy przyjrzeć się temu tekstowi nieco bliżej w odniesieniu do tej propozycji. Księga Powtórzonego Prawa 18:9-42 odnosi się do pytania, gdzie Izrael znajdzie boskie przewodnictwo po śmierci Mojżesza. Księga Powtórzonego Prawa dokumentuje odnowienie przymierza na równinach Moabu na krótko przed śmiercią Mojżesza. Na końcu księgi znajduje się opis śmierci Mojżesza. Mojżesz był prorokiem, był pośrednikiem między Bogiem a Jego ludem, a Bóg przemawiał do nich przez Mojżesza. Co się stanie, gdy Mojżesz odejdzie? O tym jest tutaj mowa.

A. Powt. 18:9-14 Pierwszą rzeczą, o której można się przekonać, jest to, że gdy Izrael wkracza do ziemi Kanaan, nie może znaleźć boskiego objawienia poprzez praktykowanie jakichkolwiek zwyczajowych czynności mieszkańców ziemi Kanaan. Zauważyłeś więc w wersetach 9-14 Księgi Powtórzonego Prawa 18: „Gdy wejdziecie do kraju, nie uczcie się naśladować obrzydliwych zachowań tamtejszych narodów. Niech nie znajdzie się wśród was nikt, kto składa w ofierze swego syna lub córkę, uprawia czary, wyklada wróżby, uprawia czary lub rzuca zaklęcia, jest medium, spirytyzmem, zasięga rady umarłych . Każdy, kto to czyni, jest obrzydliwy dla Pana; z powodu tych obrzydliwych praktyk Pan, Bóg twój, wypędzi te narody przed tobą”. Nie będziecie więc przestrzegać zwyczajów Kananejczyków. Bóg da Izraelowi coś lepszego, co można znaleźć w wersecie 15. W 14 jest napisane: „Narody, które wywłaszczacie, będą słuchać tych, którzy uprawiają czary

lub wróżbiarstwo. Ale jeśli chodzi o ciebie, nie pozwolił ci na to Pan, twój Bóg. Pan, Bóg twój, wzbudzi ci proroka, takiego jak ja [Mojżesz] spośród twoich braci. Musisz go słuchać. Bo o to prosiłeś Pana, Boga swego, na Horebie od dnia zgromadzenia, kiedy mówiłeś: Nie słuchajmy głosu Pana, Boga naszego, i nie oglądajmy jego wielkiego ognia, bo pomrzemy. Pan powiedział do mnie: „To, co mówią, jest dobre. Wzbudzę im proroka podobnego do ciebie spośród ich rodaków, Izraelitów, i włożę w jego usta moje słowa. Powie im wszystko, co mu rozkażę”. Myślę więc, że w kontekście jest jasne, że wersetów 15-19 nie przeczytałem aż do 19, ale wersety 15-19 mówią Izraelowi, gdzie mają otrzymać przewodnictwo. To nie pochodzi z rzeczy, które czynili Kananejczycy. Stanie się to w sposób podobny do tego, który przyszedł przez Mojżesza.

b) Powt. 18:20-22 Wersety 20-22 podnoszą kolejne pytanie, a mianowicie niebezpieczeństwo słuchania fałszywych proroków, którzy nie przemawiają w imieniu Boga, aw związku z tym podają jeden ze sposobów identyfikacji fałszywego proroka. W wersecie 20 czytamy: „Prorok, który ośmieli się mówić w moim imieniu to, czego mu nie nakazałem, lub prorok, który przemawia w imieniu innych bogów, poniesie śmierć. Możecie sobie powiedzieć: „Skąd możemy wiedzieć, skoro poselstwo nie zostało wypowiedziane przez Pana?”. się spełniło, to jest poselstwo, którego Pan nie wypowiedział. Ten prorok mówił zuchwale, więc nie przejmujcie się”. Chcę wrócić do tej całej sprawy fałszywych proroków. To tylko jedno. Izraelici rozróżniają prawdziwych i fałszywych proroków na inne sposoby. Ale centralna część tego fragmentu w wersetach od 9 do 22 jest taka, że nie macie podążać drogami Kananejczyków, nie macie podążać za fałszywymi prorokami, ale macie postępować zgodnie ze słowem proroków, których Pan wzbudzi w górę jak Mojżesz.

c) Dzieje Apostolskie 3:19-23 i Pwt. 18:15 Ta środkowa część, która biegnie od 15 do 19, była interpretowana na różne sposoby, głównie dlatego, że w Dziejach Apostolskich 3 :19-23 masz do niej odniesienie, które wydaje się odnosić ten fragment do Chrystusa. W Dziejach Apostolskich 3:19 czytamy: „Pokutujcie więc i nawróćcie się do

Boga, aby zostały zgładzone wasze grzechy, aby nadeszły od Pana czasy ochłody i aby posłał Chrystusa, który został wyznaczony do ty — nawet Jezus. Musi pozostać w niebie, aż nadejdzie czas, aby Bóg wszystko odnowił, jak obiecał dawno temu przez swoich świętych proroków. Bo jak powiedział Mojżesz: „Pan, Bóg twój, wzbudzi proroka takiego jak ja spośród twojego ludu; musisz słuchać wszystkiego, co ci mówi. Każdy, kto go nie słucha, zostanie całkowicie odcięty od jego ludu. Więc ten prorok jest tutaj zidentyfikowany jako Chrystus, a to oznacza, że ludzie zrobili różne rzeczy z tym fragmentem.

2. Interpretacja „Proroka takiego jak ja” w Pwt. 18:15 a) Zbiorowa sukcesja proroków

Chcę wspomnieć o trzech różnych sposobach interpretacji. Pierwszym sposobem jest zbiorowa interpretacja, gdy czytasz w Księdze Powtórnego Prawa 18:15: „Pan, twój Bóg, wzbudzi spośród twoich braci proroka podobnego do mnie”. „Prorocy” są tutaj traktowani jako rzeczownik zbiorowy i dlatego rozumie się, że obejmują całą sukcesję proroków proroczego momentu okresu Starego Testamentu. Pan wzbudzi proroka jako rzeczownik zbiorowy. Kiedy przybędziecie do Kanaanu, nie podążajcie za złymi metodami różnych narodów. Musicie słuchać proroków.

b) Prorok = Jezus (na podstawie Dziejów Apostolskich 3)

Druga interpretacja jest indywidualną interpretacją tego fragmentu, w którym słowo „prorok”, „Pan wzbudzi wam jako proroka”, ma wyłączone odniesienie do Chrystusa na podstawie odniesienia do niego w Dziejach Apostolskich 3. Więc ci, którzy używają tej interpretacji, powiedzieliby, że ten fragment nie ma odniesienia do proroczego momentu w starożytnym Izraelu. Jest to proroctwo mesjańskie, proroctwo wyłącznie o Chrystusie.

c) Kolejni prorocy ostatecznie wypełnili się w Chrystusie

Istnieje trzeci pogląd, który jest interpretacją zbiorową, ale mówi, że ta zbiorowa interpretacja jest całkowicie wypełniona w osobie Chrystusa w którym doskonale zrealizowała się idea porządku proroczego . Takie połączenie tych dwóch rzeczy.

Jeśli spojrzysz na swoje cytaty na stronie 6, mam tam dwa wpisy dotyczące tego

fragmentu. Pierwszy pochodzi od Hobarta Freemana. Mówi : „Mojżesz w Pwt 18 oświadcza, że Bóg ustanowi hebrajską proroczą instytucję, która jako typ ma pewnego dnia ukoronować się w idealnym Proroku, antytypie Jezusa Chrystusa. Prorocza instytucja miała być typem „znaku” wyznaczonego przez Boga proroka, Chrystusa, w ten sam sposób, w jaki kapłaństwo lub kapłani byli znakiem namaszczonego przez Boga Kapłana, jak przedstawiono w Księdze Zachariasza 3:8”. Teraz wydaje mi się, że to, co tutaj robi Freeman, jeśli to zrobić na diagramie, jest tutaj Księgą Powtórzonego Prawa 18 i prorokiem, który ma zostać wzbudzony jak Mojżesz. Powiedziałyby, że to stwierdzenie mówi o ruchu proroczym w zbiorowym sensie okresu Starego Testamentu. O to właśnie chodzi, o ruch proroczy. Oto Chrystus. Następnie powiedziałyby, że ruch proroczy typologicznie wskazuje na Chrystusa. Innymi słowy, wszyscy prorocy uczestniczą, wyobrażając wielkiego Proroka, który ma przyjść, którym jest Chrystus. Powiedziałyby, że Księga Powtórzonego Prawa 18 mówi konkretnie o ruchu proroczym, ale sam ruch proroczy jest zapowiedzią przyjścia wielkiego Proroka, spełnienia, na które czekali wszyscy prorocy, czyli Chrystusa. W tym sensie uzasadnione byłoby stwierdzenie, że Księga Powtórzonego Prawa mówi o Chrystusie, ale w sposób pośredni. Mówi konkretnie o ruchu proroczym w Starym Testamencie.

Teraz widzisz, że możesz narysować to w inny sposób. Można powiedzieć, że Księga Powtórzonego Prawa 18 mówi o ruchu proroczym i jednocześnie tymi samymi słowami mówi o Chrystusie. Teraz, jeśli to zrobisz, pojawi się sprawa, do której wrócimy i omówimy ją później bardziej szczegółowo. Mówisz, że Księga Powtórzonego Prawa 18 ma podwójne odniesienie do tych samych słów, ale mówi o dwóch różnych rzeczach. Ruch proroczy i jednocześnie mówienie o Chrystusie. Albo możesz powiedzieć, jak niektórzy to robią, Pwt 18 mówi tylko o Chrystusie. To nie mówi o ruchu proroczym w Starym Testamencie. Teraz wydaje mi się to trudne, czyli indywidualna interpretacja, o której wspomniałem wcześniej. Mówi, że jest to wyłączone odniesienie do Chrystusa z powodu odniesienia do Dziejów Apostolskich 3 i że nie ma odniesienia do idei porządku prorockiego w okresie Starego Testamentu. Uważam to za trudne ze względu na kontekst zarówno przed, jak i po, w kontekście, który sugeruje: „Nie zwracaj uwagi na metody

wróżenia Kananejczyków, a jeśli pojawi się fałszywy prorok, również nie zwracaj na nie uwagi”.

Wydaje się więc, że w kontekście sedno tego fragmentu z Księgi Powtórzonego Prawa 18:15-19 mówi o proroczym porządku Starego Testamentu. Więc pytanie brzmi, co robisz z tym podwójnym problemem referencji? Czy mówi o obu, czy też jest to model, jak sugeruje Freeman – tak, mówi o porządku proroczym, ale porządek proroczy jest typem lub wskazuje na Chrystusa.

Kolejny cytat na stronie 6, tym razem z EJ Younga, *My Servants of Prophets*, gdzie omawia on ten fragment: „W tym momencie dobrze będzie zatrzymać się i podsumować wyniki dotychczasowych badań. Księga Powtórzonego Prawa 18, jak się dowiedzieliśmy, zawiera podwójne odniesienie. Po pierwsze, ma istnieć grono proroków, instytucja, która głosiłaby słowa nakazane przez Boga. Po drugie, miał być jeden wielki prorok, który jako jedyny byłby podobny do Mojżesza i mógłby być z nim porównywany, a mianowicie Mesjasz. Powstaje teraz pytanie, jaki jest związek między tymi dwoma akcentami. Niektórzy utrzymywali, że mamy rozumieć zbiór lub grupę proroków, do której należałby również Chrystus, jako doskonałe urzeczywistnienie proroczego ciała”.

Innymi słowy, mamy rozumieć coś w rodzaju tego zbioru proroków, grupy, do której należałby Chrystus, jako ich doskonałego urzeczywistnienia. Ale Young mówi: „Nie jest to jednak uzasadniona myśl wywodząca się ze słów. O wiele lepiej, bardziej wiernie tekstowi, uważać proroka za idealną osobę, w której mieszczą się wszyscy prawdziwi prorocy”. Teraz dla mnie to staje się bardzo abstrakcyjne. „Porządek prorocki jest idealną jednością, która ma znaleźć swój punkt centralny w historycznym Chrystusie. Albowiem Duch Chrystusowy był we wszystkich prawdziwych prorokach. Kiedy w końcu Chrystus pojawił się na ziemi, obietnica została wypełniona w najwyższym i najpełniejszym sensie. Jest to zatem mesjańska obietnica”. Nie wiem, jak to sobie wyobrażasz, ale jeśli jest to idealna osoba, a Chrystus jest centralnym punktem, może zrobić coś takiego. Wydaje mi się, że to, co Young próbuje zrobić, to odsunąć na bok tę kwestię podwójnych odniesień. Czyni to za pomocą tej idealnej osoby, która obejmuje

wszystkich proroków, której centralnym punktem jest Chrystus, aby uniknąć podwójnej interpretacji odniesienia za pomocą tej konstrukcji idealnej osoby. Być może jest to jeden ze sposobów, aby to zrobić. Dla mnie to dość abstrakcyjne. Ale czy widzisz, w czym problem? Czy ten fragment mówi o ruchu proroczym, czy o Chrystusie, czy też o obu? Wydaje mi się, że oba są w zasięgu wzroku.

d) Rozwiązanie

Kolejne pytanie brzmi: „Skąd wiesz, co się tutaj dzieje? Czy to idealna osoba?” Jestem skłonny myśleć, że jest to najłatwiejsze rozwiązanie z najmniejszą liczbą problemów. Freeman sugeruje, że mówią o porządku proroczym; sam porządek prorocki ma znaczenie typologiczne, ponieważ porządek prorocki wskazuje na Chrystusa Pana, który ma przyjść. Dlatego uzasadnione jest, aby Księga Powtórzonego Prawa 18 była powiązana z przyjściem Chrystusa, ale w sposób pośredni. Pozwala to uniknąć podwójnych odniesień i według mnie są inne miejsca w Starym Testamencie, w których można zobaczyć podobne rzeczy.

3. Skąd się bierze prorokowanie?

Ale pomijając to wszystko, żeby nie powiedzieć, że to nieistotne, wracamy do naszego pytania: skąd się bierze prorokowanie? Zgodnie z tekstem biblijnym, to, co mówi nam ten fragment, dotyczy przede wszystkim wróżbitów, wróżbitów, spirytystów i mediów, o których Bóg mówi, że są obrzydliwością i nie wolno wam robić tych rzeczy, Bóg chce dać swemu ludowi proroków podobnie jak Mojżesz i lud są odpowiedzialni za słuchanie tych proroków. Zauważyliście, że nie przeczytałem tego wersetu 19, który mówi: „Jeśli ktoś nie słucha moich słów, które prorocy mówią w moim imieniu, ja sam wezmę go pod uwagę”. Jest więc tutaj pewna odpowiedzialność. „Wzbudzę proroka i włożę w jego usta moje słowa, a wy będziecie go słuchać i słuchać tego, co mówi, a jeśli tego nie zrobicie, zostaniecie pociągnięci do odpowiedzialności”. Tak mówi Bóg. Więc to jest wyjaśnienie pochodzenia prorocstwa w Izraelu. Jej źródło leży w Bogu. To był dar Boga za pośrednictwem Jego ludu. Bóg powiedział: „To jest sposób, w jaki będę się z wami komunikował, będę się z wami komunikował przez osoby. Wzbudzę kogoś z taką

samą funkcją, jaką pełni Mojżesz, a wy macie ich słuchać i odpowiadać za to, co mówią”.

4. 2 Piotra 1:21 Brak pochodzenia od mężczyzn

2 Piotra 1:21 mówi: „Proroctwo nigdy nie powstało z woli ludzkiej”. Pytasz, skąd się bierze proroctwo? To nie pochodzi z woli ludzi. „Lecz ludzie mówili od Boga, uniesieni Duchem Świętym”. Biblia jest spójna, to jest Nowy Testament, ale to mówi to samo, co zostało powiedziane w Księdze Powtórzonego Prawa. Skąd się wzięło słowo proroctwo? To jest dar od Boga; wkłada swoje słowa w usta pewnych osób, które powołał na przekazicieli swego słowa dla swego ludu.

IV. Sposoby i środki objawień prorokom Uwagi wstępne   Przejdźmy do 4., „Sposoby i środki objawień prorokom”. Mamy tutaj trzy podtytuły. Wrócimy do tej sprawy z ekstazą i Duchem Świętym. ale jest: „Prorocze widzenie i słuchanie słowa Bożego”. Zanim przejdę do A., pozwolę sobie na kilka wstępnych uwag. Kiedy mówi się o sposobach i środkach objawień proroków, prorocy od razu wyjaśniają, że to, co prorocy mówią, nie pochodzi od nich samych, ale głoszą słowo Boże. Nie przekazują własnych myśli ani pomysłów; przesłanie, które przekazują, jest bardzo słowem Bożym. Nie sądzę, by egzegetycznie istniał jakikolwiek powód, by temu zaprzeczać. To jest takie jasne. Biblia mówi o tym wiele razy, na różne sposoby i w różnych miejscach. Jeśli zamierzasz zaprzeczyć, że Bóg przemawiał przez proroków z okresu Starego Testamentu, jeśli zamierzasz zaprzeczyć, że to zaprzeczenie nie wyjdzie z samych tekstów, to będzie musiało wyjść z założenia wprowadzonego do tekst z innego miejsca. Domniemanie jest objawieniem, które przychodzi *ponad*, z zewnątrz, do osoby od Boga, jest czymś, co nie może się zdarzyć. Następnie szukasz innych sposobów wyjaśnienia tego, co dzieje się w tekście. Istnieje mnóstwo literatury, w której przyjmuje się to założenie. Zwykle, jeśli masz takie założenie i nie wierzysz, że Bóg działa w ten sposób, zwykle wtedy proroctwo jest wyjaśniane na podstawie psychologii. Innymi słowy, to, co się tutaj dzieje, nie jest czymś, co przychodzi z zewnątrz do osoby, która jest prorokiem, ale jest to coś, co

wyrasta z wewnątrz interesów ab intra, a nie ab extra, co pochodzi z *wnętrza* i *wychodzi* z proroków i w tym szukacie psychologicznych wyjaśnień proroctw. Ale jeśli to robisz, musisz zignorować samo proroctwo świadectwo, ponieważ Biblia tak nie mówi. To nie jest coś, co pochodzi z wewnątrz, to jest coś, co pochodzi z zewnątrz.

Prorocy byli zarówno odbiorcami, jak i przekąźnikami słowa Bożego. Otrzymali to przesłanie od Boga, a następnie przekazali je ludziom, do których przemawiali. Dlatego w tym momencie możemy zapytać: „Co Biblia mówi o sposobie lub środkach, za pomocą których prorocy otrzymali swoje przesłanie?” Otrzymali tę wiadomość z zewnątrz. W jaki sposób go otrzymali?

A. Proroctwo widzenie i słuchanie Słowa Bożego   To prowadzi nas do A. „Proroctwo widzenie i słuchanie słowa Bożego”. Przyjrzelśmy się już niektórym ilustracjom; prorocy wielokrotnie powtarzają, że Bóg do nich przemówił. Mogę podać jeden przykład, Izajasza 7:3, który jest typowy dla setek podobnych wyrażen: „Wtedy Pan rzekł do Izajasza: „Wyjdź ty i twój syn Szear-Jaszub na spotkanie Achaza pod koniec akwedukt Górnej Sadzawki, przy drodze na Pole Praczy. Powiedz mu „,” i następuje wiadomość. „Pan rzekł do Izajasza”. Prorocy wielokrotnie powtarzali takie stwierdzenia. Przemawianie przez Boga do proroków prorocy słyszą na własne uszy. Spójrz na Izajasza 22:14: „Pan Wszechmogący objawił mi to w uszach”. Jeśli patrzysz na hebrajski, to jest to „w moich uszach, Pan Wszechmogący objawił to w moich uszach”. Spójrz na Izajasza 5: 9, „Pan Wszechmogący oznajmił w moich uszach”, mówi NIV „w moich uszach”. 1 Samuela 9:15: „W dniu, w którym Saul przybył, Pan objawił to Samuelowi”, jeśli spojrzysz na hebrajskie dosłowne tłumaczenie brzmi: „Pan odsłonił uszy”, co jest dość dziwnym wyrażeniem. Ale Pan przemówił, a Samuel usłyszał. Teraz są inne odniesienia tego rodzaju.

Pytanie brzmi: co rozumiemy przez takie stwierdzenia? Gdybyś stał obok Izajasza, kiedy Pan przemawiał do Izajasza, czy usłyszałbyś coś? Innymi słowy, czy prorok usłyszał coś, co inaczej było słyszalne, czy usłyszał coś swoim uchem za pomocą fal dźwiękowych i mechanizmu ucha, który interpretuje fale dźwiękowe jako określone

rodzaje dźwięków? Myślę, że jest to możliwe, ale nie konieczne. Nie sędzę, abyśmy mogli dokładnie powiedzieć, jak to działało. Wielu uważa, że Bóg działał bardziej bezpośrednio, bez słyszalnego głosu poprzez mechanizm słyszenia, ale po prostu przyniósł to przesłanie lub słowo do bezpośredniej świadomości proroka. Tak więc dla proroka było to tak jasne i wyraźne jak dla niego dźwięk, jakby słyszał to swoimi zewnętrznymi uszami. Innymi słowy, powiedział: „Pan przemówił do mojego ucha, słyszałem to, tak mi powiedział Pan”. Ale myślę, że Pan mógł przemawiać bezpośrednio do świadomości proroka, ale skutek dla proroka był dokładnie taki, jakby przemawiał do niego zewnętrzny głos. Nie sędzę więc, żebyśmy mogli z całą pewnością powiedzieć, że to przeszło przez uszy. Ale czy był to dźwięk, który był słyszalny, czy też był to dźwięk, który tylko prorok słyszał jako identyczny z dźwiękiem, który był słyszalny w inny sposób? Myślę, że nie możemy być tego pewni. Ale prorok usłyszał wiadomość.

Ale jeśli spojrzysz na stwierdzenie, w jaki sposób prorocy przyjęli swoje przesłanie, mówią, że nie tylko słyszeli słowo Boże, ale także je widzieli. Tak więc Bóg objawiał się nie tylko uchem, ale i okiem. 1 Samuela 3 to interesujący rozdział, w którym Pan powołał Samuela na proroka. Pamiętajcie, że pracował z arcykapłanem Heli przy przybytku. Pan wezwał Samuela, a Samuel myślał, że to Heli go woła. W wersecie 4: „Wtedy Pan zawołał Samuela. Samuel odpowiedział: „Oto jestem”. I pobiegł do Heliego i powiedział: „Oto jestem, wołałeś mnie”. Usłyszał coś wyraźnie. Heli nie wołał i powiedział: „Wróć i połącz się”. Potem Pan ponownie wzywa Samuela. Samuel wstaje, idzie do Heliego i mówi: „Oto jestem, wołałeś mnie?” Heli mówi: „Nie wołałem cię, wróć i połącz się”. „A Samuel nie znał jeszcze Pana”. To trochę dziwne stwierdzenie. Niektórzy ludzie robią coś z tego, mówiąc, że Pan powołał Samuela, zanim jeszcze go poznał. Myślę, że nie tak rozumiesz wersec 7. „Samuel jeszcze nie znał Pana”, myślę, że zostało to wyjaśnione w ostatnim zdaniu tego wersetu: „Słowo Pana nie zostało mu jeszcze objawione”. Innymi słowy, Samuel nie znał słów Pana w sensie otrzymywania wiadomości od Pana. Nie zostało mu to objawione. To było coś nowego, że miał być odbiorcą boskiego objawienia. „Pan powołał Samuela po raz trzeci. Samuel podszedł do Heliego i powiedział: „Oto jestem, wołałeś mnie?” Wtedy Heli zdał sobie sprawę, że Pan

woła chłopca. Powiedział więc Samuelowi, aby się położył i powiedział: „Mów Panie, Twój sługa słucha”. Samuel poszedł więc położyć się na swoim miejscu”. Teraz, w tym momencie na tym koncie, pojawia się kolejny pomysł. Do tego momentu jest tak, jakby to był ten dźwięk, ktoś woła „Samuelu, Samuelu”. Samuel to słyszy, ale czy słyszy to Heli? Nie wszystko razem jest jasne, ale Heli oświadczył, że kiedy Bóg mówi do ciebie, powiedz: „Mów Panie, Twój sługa słucha”. Zauważyłeś werset 10, „Pan przyszedł i stanął tam”, tutaj wprowadza coś innego, „Wołanie tak, jakby to było w innych czasach”, i to naprawdę zmienia się w wizjonerską rzecz. Samuel nie tylko słyszy, jak Pan go woła, ale coś widzi. Przechodzisz do wersetu 15: „Samuel leżał aż do rana, a potem otworzył drzwi do domu Pana”. W międzyczasie Pan przemówił i przekazał poselstwo sądu na Helim, a w wersecie 15. czytamy: „Bał się powiedzieć Heliemu o tej wizji”. Widzicie więc, że było tam zarówno widzenie, jak i słyszenie. Pan stał i Pan wołał, a cała rzecz została opisana w wersecie 15 jako „wizja”.

Jeśli spojrzysz na inne prorocze księgi, myślę, że wspomniałem o tym wcześniej, Amosa 1:1, Micheasza 1:1, dostaniesz tego rodzaju dziwne wstępne stwierdzenie. W Księdze Amosa 1:1, „słowa Amosa, jednego z pasterzy Tekoa — wizja, którą ujrzał w odniesieniu do Izraela”, nie to, co usłyszał, ale to, co zobaczył — wizjonerstwo. Jest to samo, co w Micheasza 1:1: „Widzenie, które miał w Samarii i Jerozolimie”. Oczywiście w księgach wielu z tych proroków zawiera szczegółowe opisy wizji, które otrzymali. Pomyśl o wizjach Ezechiela dotyczących świątyni, wszystkich wymiarach, projekcie rzeki wypływającej z ołtarza. Tak więc prorocy nie tylko słyszeli słowo Boże, ale także je widzieli. Czy zobaczyłbyś to, gdybyś stał obok Izajasza, kiedy ujrzał tę wizję Pana wysokiego i wywyższonego w Izajaszu 6 i usłyszał Pana mówiącego do niego, zobaczył tron przy ołtarzu obok serafinów? Myślę, że gdybym stał obok Izajasza, nie sądzę, bym coś słyszał lub widział. Ale Izajasz słyszy i widzi jedno i drugie bardzo wyraźnie. Tak więc, jeśli chodzi o sposoby i środki Bożych objawień dla proroków, istnieje prorocze widzenie i słuchanie słowa Bożego.

B. Funkcja Ducha Świętego w objawianiu się Boga prorokom

B. brzmi: „Funkcja Ducha Świętego w objawianiu się Boga prorokom”. Istnieje wiele fragmentów biblijnych, które łączą Ducha Świętego z prorokowaniem. Niektóre z tych fragmentów podnoszą kwestie interpretacji, ale przejrzyjmy niektóre z nich.

1. Liczb 11:25-29 Eldad i Medad Zaczniemy od Liczb 11:25-29, gdzie czytamy: „Wtedy Pan zstąpił z obłoku i rozmawiał z nim”, to jest z Mojżeszem, „i wziął ducha, który był w nim, i dał go 70 starszym. Kiedy spoczął na nich duch, prorokowali — ale więcej tego nie uczynili. Jednak w obozie pozostało dwóch mężczyzn o imionach Eldad i Medad. Zaliczono ich do grona starszych, ale nie wychodzili z namiotu. Ale i na nich spoczął duch, i prorokowali w obozie”. Więc tutaj Duch zstępuje na tych starszych i oni prorokują. „Młody człowiek pobiegł i powiedział Mojżeszowi: „Eldad i Medad prorokują w obozie”. Jozue, syn Nuna, który był pomocnikiem Mojżesza od młodości, przemówił i powiedział: „Mojżeszu, mój panie, powstrzymaj ich. Ale Mojżesz odpowiedział: „Czy jesteś zazdrosny o mnie? Chciałbym, żeby cały lud Pański był prorokami, aby Pan zesłał na nich swego Ducha”. Wydaje się oczywiste, że istnieje związek między byciem prorokiem a Duchem Świętym, który na nich zstępuje. Teraz, jak powiedziałem, są pewne problemy interpretacyjne. Co to znaczy tutaj, że prorocy są w pewnym sensie autorytatywnymi rzecznikami Boga, czy jest to coś innego? Myślę, że to coś innego. Ale nadal istnieje związek między Duchem Świętym zstępującym na osobę a prorokowaniem, czymkolwiek jest tutaj prorokowanie.

b) 1 Samuela 10:6-10 Saul wśród proroków Następnie tekst, na który patrzyliśmy wcześniej, 1 Samuela 10:6-10 mówi: „Duch Pański zstąpi na ciebie [Saulu] z mocą, i będziesz z nimi prorokował, i zmienisz się w inną osobę”. Jeśli czytasz dalej w wersecie 10, to się dzieje. „Kiedy przybyli do Gibe'a, spotkał go [Saul] w mocy orszak proroków, a on przyłączył się do ich prorokowania. ” Ponownie, związek między przyjściem Ducha Świętego a prorokowaniem, czymkolwiek to prorokowanie jest. To samo dzieje się w 1 Samuela 19, w Najoth w Ramah. W 1 Samuela 19:20 Saul wysłał ludzi, aby pojмали Dawida: „Lecz gdy zobaczyli grupę proroków prorokujących, a Samuel stał tam jako ich

przywódca, Duch Boży zstąpił na ludzi Saula i oni również prorokowali”. Następnie w wersecie 23 to samo dzieje się z Saulem, Duch Boży spoczął na nim i zaczął prorokować.

c) 2 Sm 23 W 2 Sm 23, we fragmencie zatytułowanym „Ostatnie słowa Dawida”, masz odniesienie do Ducha Świętego. W 2 Księdze Samuela 23:2 Dawid mówi: „Duch Pański przemawiał przeze mnie; jego słowa były na moim języku”. Kiedy jest napisane: „Jego słowa były na moim języku”, to dokładnie tym jest prorok, wracając do Pwt 18: „Włożę moje słowa w twoje usta” i tutaj jest to związane z Duchem Świętym. Duch Święty przemawiał przez niego, jego słowa były na jego języku.

d) Micheasza 3:8

Spójrz na Micheasza 3:8, „Lecz ja [mówi Micheasz] jestem napełniony mocą, Duchem Pana, sprawiedliwością i mocą, aby oznajmić Jakubowi jego występki, a Izraelowi jego grzech”. Jest więc napełniony Duchem PANA, aby ogłaszać poselstwo, które dał mu Bóg.

e) 2 Kronik 15:1 W 2 Kronik 15:1 (obecnie w Kronikach jest wiele takich fragmentów): „Duch Boży spoczął na Azariaszu, synu Odeda. Wszedł więc na spotkanie Asy i powiedział do niego: „Posłuchaj mnie, Aso i wszyscy z Judy i Beniamina. Pan jest z tobą, kiedy ty jesteś z nim.” I przekazuje poselstwo, lecz Duch Pański zstąpił na niego i przekazuje poselstwo. 2 Kronik 20:14: „Wtedy Duch Pański spoczął na Jachazielu , synu Zachariasza, syna Benajasza , syna Jejiela , syna Mattaniasza , Lewity, potomka Asafa, i rzekł: Słuchaj, królu, Jehoszafat i wszyscy mieszkańcy Judy i Jerozolimy! Tak mówi Pan.” Wtedy duch zstępuje na niego i mówi, i tak mówi Pan. 2 Kronik 24:20 „Wtedy Duch Boży spoczął na Zachariaszu, synu kapłana Jehojady. Stał przed ludem i powiedział: „Tak mówi Bóg”. Ezechiela 11:5 „Wtedy zstąpił na mnie Duch Pański i kazał mi powiedzieć. Tak mówi Pan”. Więc jeśli spojrzysz na tego rodzaju teksty, wydaje się całkiem jasne, że istnieje związek między prorokowaniem a Duchem Bożym. Prorokuje się przez Ducha Bożego.

2. Ekstaza Ducha Świętego w Proroku Teraz 2. to „Ekstaza Ducha Świętego w proroku”. Wracasz do kwestii ekstatycznej przepowiedni. Jest tu sześć podpunktów i omówimy każdy z nich bardzo krótko.

a) Mowinckel mówi, że duch i ekstaza należą do siebie, ale a. brzmi: „Mowinckel mówi, że duch i ekstaza należą do siebie”. Sigmund Mowinckel był norweskim znawcą Starego Testamentu. Jego zdaniem działanie Ducha Świętego zawsze powodowało, że osoba, nad którą Duch Święty zapanował, wprowadzana była w stan ekstazy. Tak więc, powiedział Mowinckel, duch i ekstaza należą do siebie. Ten rodzaj ekstatycznej aktywności wywołanej przez Ducha Świętego zstępującego na człowieka można znaleźć we wczesnych dniach Izraela, a także u proroków okresu po wygnaniu, w późnej historii Izraela. Ale nie można go znaleźć w związku z wielkimi prorokami piszącymi w Izraelu przed wygnaniem. Więc masz to w czasach Samuela, masz to w Ezechielu, ale nie w czasach Abdiasza, Joela, Ozeasza i Jeremiasza. Argumentuje, że ci wielcy prorocy piszący w Izraelu przed wygnaniem uważali posiadanie Ducha za coś niepożądanego. To, co wyrażali ci wielcy prorocy piszący w czasach przed wygnaniem, to posiadanie słowa, w przeciwieństwie do posiadania Ducha. Słowo i Duch przeciwstawiają się sobie. Jeśli spojrzysz na bibliografię, możesz zobaczyć, gdzie to wszystko omawia. Twierdzi jednak, że Duch i ekstaza są nierozłączne. Kiedy Duch zstępuje na osobę, wprowadza ją w ten ekstatyczny stan, który można znaleźć we wczesnym Izraelu i późnym Izraelu, ale nie u wielkich proroków piszących, którzy kładli większy nacisk na słowo Boże.

b) Czasami Duch Święty wywołuje takie nienormalne zachowanie . „Czasami Duch Święty wywołuje takie nienormalne zachowanie, które określa się mianem prorocstwa”. Myślę, że kiedy przyjrzymy się niektórym stwierdzeniom w tekście biblijnym, trudno zaprzeczyć, że czasami, gdy Duch Święty zstępuje na osobę, rezultatem jest to, że osoba ta przejawia jakieś nienormalne zachowanie, które jest opisywane podczas prorokowania. Przyjrzelśmy się temu przykładom — spójrz, co stało się z Saulem. Duch zstąpił na

niego i prorokował. Położył się i rozebrał – to nie jest normalne zachowanie. Został on wywołany przez Ducha Świętego, który zstąpił na niego, uniemożliwiając mu zrobienie tego, co chciał zrobić, czyli schwytywanie Dawida. Ale chciałem dodać, powiedziawszy to, że przykłady tego w Starym Testamencie są bardzo nieliczne. Są to pojedyncze incydenty. W żadnym wypadku nie znajdziesz wzmianek o tego rodzaju związku z pisarzem księgi proroczej. Wydaje mi się, że tego rodzaju odniesienia do Ducha zstępującego na ludzi wykazujących nienormalne zachowanie są raczej wyjątkiem niż regułą.

Niektóre z tych fragmentów, które właśnie obejrzelismy, mówią o Duchu Świętym zstępującym na pewnych ludzi i prorokujących. Teraz pytanie brzmi: co oni robią? Jeśli wrócicie do Liczb 11, gdzie Duch zstępuje na przywódców, Eldada i Medada, a oni prorokowali, co oni robili? Nie sądzę, aby działali jako upoważnieni rzecznicy Boga przekazujący jakiś rodzaj przesłania od Boga. Wydaje mi się, że wykazują jakieś nienormalne zachowanie. Chyba powinniśmy pomyśleć o jakimś entuzjastycznym wychwalaniu Boga. Mojżesz mówi, że chciałby, aby wszyscy prorokowali. Wydaje się całkiem jasne, że we fragmencie 1 Samuela 10, gdzie ta grupa proroków z ich instrumentami muzycznymi schodziła z wyżyny i Saul ich spotkał, a Duch ogarnął go i prorokował, że to, co robili, wymagało pewnego rodzaju entuzjazmu. Chwalenie Boga. Ciekawy tekst znajduje się w 1 Kronik 25:1: „Dawid wraz z dowódcami wojska wyznaczył niektórych synów Asafa, Hemana i Jedutuna do posługi prorokowania przy akompaniamencie harf, cytr i cymbałów. Oto lista mężczyzn, którzy wykonali tę usługę”. Masz listę ludzi, a na końcu wersetu 3, po wymienieniu wszystkich ludzi, jest napisane: „Który prorokował, używając harfy, dziękując i wysławiając Pana”. Znowu słyszysz tego rodzaju kontekst muzyczny i kontekst, w którym wydaje się, że było jakieś entuzjastyczne wychwalanie Boga i jest to opisane jako prorokowanie.

Jeśli cofniesz się do Księgi Wyjścia 15, po uwolnieniu przez Morze Czerwone, masz to odniesienie do Miriam. Wj 15,20: „Wtedy prorokini Miriam, siostra Aarona, wzięła do ręki bębenek, a wszystkie kobiety szły za nią z bębnami i tańcem. Miriam zaśpiewała im: Śpiewajcie Panu, bo jest bardzo wywyższony. Konia i jego jeźdźca

wrzucił do morza””. Ponownie znajdujesz się w kontekście muzycznym, a Miriam jest nazywana prorokinią. Więc myślę, że możemy powiedzieć, że czasami Duch Święty wytwarza nienormalne zachowanie jako prorokowanie. W większości przypadków wydaje się, że jest to rodzaj entuzjastycznego wychwalania Boga. W przypadku Saula, 1 Samuela 19, uniemożliwiono mu zrobienie tego, co chciał zrobić, a mianowicie pojmanie Dawida. Więc czy to było nienormalne zachowanie? Ale tego rodzaju odniesień nigdy nie stosuje się do pisarza księgi prorockiej lub któregośkolwiek z wielkich proroków, a tego rodzaju odniesienia są rozproszone i wydają się być wyjątkiem, a nie regułą.

c) Nie wolno nam wyolbrzymiać tego ponad to, co mówi Biblia

Myślę więc, że prowadzi to do c., „Nie wolno nam wyolbrzymiać tego w więcej niż mówi Biblia”. Kiedy znasz literaturę głównego nurtu studiów biblijnych, znajdziesz artykuł po artykule biblistów, którzy używają tych raczej niejasnych fragmentów do zdefiniowania pochodzenia i istoty prorocstwa w Izraelu. Są to teksty, które skupiają się na całym ruchu, a następnie są rozumiane jako opis tych grup ekstatycznych jednostek, które wędrowały po kraju w swego rodzaju na wpół szalony sposób. Są one powiązane z prorokami Baala, 1 Król. 18, którym się przyglądaliśmy, związane z doświadczeniem Wenamona i jego podróży, podczas której ten młodzieniec został schwytany i przekazał wiadomość królowi Byblos. Wiąże się to z *mahu* z tekstów Mari, z ekstatyką tekstu Mari, i wszyscy razem mówią, że powstanie prorocstwa w Izraelu pochodzi z tego rodzaju ekstatycznego zjawiska, jakie było znane na starożytnym Bliskim Wschodzie. Wydaje mi się, że wyciąganie wniosków tego rodzaju jest przekroczeniem biblijnego sensu. Moim zdaniem, kiedy stosujesz tego rodzaju metodologię, narzucasz na Pismo kategorie zaczerpnięte z zewnętrznych pism świętych i nie pozwalasz, aby Pismo mówiło samo za siebie na temat sporu. Nie powinniśmy więc wyolbrzymiać tego w słowach biblijnych.

D. Przyznanie się do nienormalnego zachowania nie oznacza wywodzenia się z praktyk pogańskich

D. „Przyznanie się do nienormalnego zachowania nie oznacza wywodzenia się z

pogańskich praktyk”. Myślę, że sugeruje się, że na starożytnym Bliskim Wschodzie istniały ogólnie jakieś formy ekstatycznego prorokowania, ale to niekoniecznie prowadzi do wniosku, że prorokowanie w Izraelu wywodzi się z tego rodzaju zjawiska, które można znaleźć w innych narodach. Tak więc przyznanie się do nienormalnego zachowania nie oznacza wyprowadzania się proroctwa ze źródeł pogańskich.

e) Biblia nie wskazuje, że zstąpienie Ducha na osobę zawsze powoduje nienormalne zachowanie

mi. „Biblia nie wskazuje, że zstąpienie Ducha na osobę zawsze powoduje nienormalne zachowanie”. W rzeczywistości przykłady te są postrzegane raczej jako wyjątek niż reguła. Istnieje wiele innych miejsc, w których można znaleźć odniesienia do Ducha Bożego, który wyposaża osobę w pewne przesłanie, które nie wiąże się z nienormalnym zachowaniem. Są to więc przypadki wyjątkowe. Ale myślę, że jest jasne, że Duch Święty odgrywa ważną rolę w prorokowaniu. Oba powinny być połączone.

f) Twierdzenie Mowinckela jest nieważne   f. „Twierdzenie Mowinckela jest nieważne”. Myślę, że jego pomysł, że działanie Ducha Świętego było obecne we wczesnym Izraelu iw czasach po wygnaniu, ale nie u wielkich proroków, nie jest dobrze sformułowany. Nie sądzę, aby można było mówić, że wielcy prorocy chcieli odrzucić dzieło Ducha Świętego i położyć większy nacisk na słowo niż na Jego Ducha. To prawda, że w wielkich pismach proroków jest niewiele odniesień do działania Ducha Świętego, ale nie sądzę, żeby oznaczało to, że nie byli świadomi działania Ducha Świętego i zamiast tego chcieli podkreślić słowo i zastąpić Ducha . Z pewnością biblijny pogląd jest taki, że prorocy głoszą słowo za pomocą mocy Ducha Świętego. To, że tego nie wyjaśniają lub nie wspominają o tym, nie oznacza, że tak nie jest. Myślę, że różnica polega na tym, że wielcy prorocy piszący kładli nacisk na słowo, które przynieśli, a nie na sposób, w jaki słowo do nich dotarło.

Jednak niektórzy prorocy okresu przed wygnaniem mówią o Duchu. Przyjrzelśmy się Micheasza 3:8, który jest najwyraźniejszym przykładem: „Ale ja jestem napełniony

mocą, Duchem Pana, sprawiedliwością i mocą, aby oznajmić Jakubowi jego występki, Izraelowi jego grzechy”. Co z tym robi Mowinckel? Mówi, że to późniejszy dodatek do tekstu. Więc poprawiasz tekst, aby zmusić tekst do dopasowania do z góry przyjętej teorii, że Duch nie działał w czasach wielkich proroków piszących? To nieuzasadniony pomysł.

C. W jakim sensie możemy mówić o ekstazie wśród izraelskich proroków? Przejdźmy do

C. , „ W jakim sensie możemy mówić o ekstazie wśród izraelskich proroków?”

1. Tutaj zawsze były różnice zdań

1. „Tutaj zawsze były różnice zdań”. Jeśli cofniesz się aż do Filona z Aleksandrii – który był żydowskim uczonym, który zmarł w 42 rne – nauczał on: „Kiedy boski duch zstąpił na osobę, umysł został wypędzony z jej domu, ponieważ śmiertelni i nieśmiertelni mogą nie dzielić ten sam dom”. Więc kiedy Duch Święty zstępuje na osobę, „umysł jest wypędzany z domu”. Według Filona to właśnie często zdarzało się prorokom. I od tego czasu było wielu uczonych, którzy argumentowali za ekstatycznym charakterem proroków z okresu Starego Testamentu, tak że ekstaza należała do istoty proroctwa. Ale byli inni uczeni, którzy twierdzili, że dane biblijne nie prowadzą do tego rodzaju wniosków i że nie ma koniecznego związku między ekstazą a prorokowaniem.

2. Ekstaza to bardzo szerokie pojęcie i można przez nie rozumieć bardzo różne rzeczy.

2. „Ecstasy to bardzo szerokie pojęcie i można przez nie rozumieć bardzo różne rzeczy”. Człowiek o nazwisku J. Linholm — który napisał książkę zatytułowaną *Profetyzm w Izraelu* , która jest wymieniona w twojej bibliografii — dokonał rozróżnienia między dwiema formami ekstazy. Jednym z nich jest to, co nazywacie „ekstazą absorpcyjną”, a drugim „ekstaza koncentracji”. Mówi, że w ekstazie pochłonięcia prorok jest stopiony z Bogiem, jest pochłonięty przez bóstwo. Mówi, że w ekstazie koncentracji prorok tak skupia się lub koncentruje na pewnej idei lub uczuciu, że traci normalną świadomość. Zewnętrzne zmysły nie działają z powodu tego skupienia lub koncentracji. Linholm dowodził, że ekstaza absorpcyjna występuje w religiach Wschodu,

a celem ekstazy jest zatracenie się w nieskończoności, wchłonięcie w bóstwo, uwolnione z ziemi, we własnej świadomości, wchłonięcie w tę inność, „wszystko” Wszechświata. Teraz wydaje mi się, że kiedy mówisz o tego rodzaju ekstazie, to jest całkiem obce Staremu Testamentowi. Jeśli w Starym Testamencie coś jest podkreślane, to jest to odległość między Bogiem a człowiekiem, a odległość ta jest tak wielka, że nic nie wskazuje na to, by człowiek mógł zostać wchłonięty przez bóstwo. Bóg ustanawia relacje z ludźmi i to jest bardzo ważne. Widzisz, w związku jest wspólnota, jest komunია, ale nie ma fuzji. Jest to zupełnie inna koncepcja, której nigdzie nie ma w Starym Testamencie. Więc wydaje mi się, że jeśli mówisz o ekstazie absorpcji, to jest to całkiem obce Staremu Testamentowi.

Ekstaza skupienia, czy można ją znaleźć u proroka? Można by powiedzieć, że istnieją pewne formalne podobieństwa, ale w gruncie rzeczy to jest jedno z tych psychologicznych wyjaśnień pochodzenia profetyki, mówiące, że jest to coś, co wyrasta z wnętrza, w oparciu o koncentrację. Wydaje się, że tekst biblijny mówi, że funkcja proroka pochodzi z zewnątrz, a nie z wewnątrz, to Duch Święty przynosi coś z zewnątrz. Nie jest to po prostu coś, co powstaje z cnoty, skupienia lub czegośkolwiek innego z wnętrza.

3. Z pewnością nie wszystko, co jest określane jako ekstatyczne zachowanie ze strony proroków kanonicznych, może być tak uważane

3. „Z pewnością nie wszystko, co jest określane jako ekstatyczne zachowanie ze strony proroków kanonicznych, może być tak brane pod uwagę”. Ci, którzy twierdzą, że prorocy byli ekstatyczni, szukają na to dowodów w miejscach, które, jak sędzę, bardzo często nie potwierdzają wyciągniętych wniosków. Na przykład niektórzy wskazują na symboliczne czyny proroków jako dowód na to, że prorocy wpadli w stan ekstazy.

a) Ezech. 4 Jedną ilustracją jest w Ezechiela 4, czytasz, że Ezechiel żył chlebem, pieczonym na ludzkich ekskrementach. Długo leżał na boku, aby zobrazować niewygodę obłąkania; zgolił włosy i brodę, aby symbolizować los Jerozolimy. Zobacz w wersecie 4:

„Połóż się więc na lewym boku i weź na siebie grzech domu Izraela. Masz dźwigać ich grzechy przez tyle dni, ile będziesz leżeć po swojej stronie”. Widzisz w wersecie 6: „Gdy to zrobisz, połóż się ponownie, tym razem na prawym boku, i ponoś grzech ludu Judy”. Werset 12 brzmi: „Jedzcie pokarm jak bochenek chleba jęczmiennego; upiec to na oczach ludzi, używając ludzkich odchodów jako opału”. Werset 15: „Pozwolę ci piec chleb na krowim łajnie zamiast na ludzkich odchodach”. Symbolizuje to, że ludzie jedli racjonowaną żywność i pili racjonowaną wodę, ponieważ żywności i wody było tak mało. Były to akty symboliczne, które przedstawiają to przesłanie. Czy Ezechiel był w ekstatycznym stanie umysłu, kiedy robił te rzeczy? Myślę, że to wcale nie jest konieczny wniosek. Po prostu dawał ludziom bardzo wizualną lekcję na temat przesłania, które otrzymał. Czy zrobiono to w normalnej świadomości? Dlaczego nie?

b) Iz. 21:3-4 Istnieją inne argumenty przemawiające za silnymi emocjami. Na przykład w Księdze Izajasza 21:3-4 Izajasz mówi: „W tym momencie moje ciało jest udręczone bólem, ogarniają mnie boleści jak rodząca; Jestem oszołomiony tym, co słyszę, jestem oszołomiony tym, co widzę. Moje serce słabnie, strach sprawia, że drżę; zmierzch, za którym tęskniłem, stał się dla mnie horrorem”. Oczywiście Izajasz jest głęboko zdenerwowany i tak zdenerwowany, że wpływa to na jego ciało. Jaki jest tego powód? Jeśli spojrzysz na kontekst, powodem jest wizja, którą dał mu Bóg podczas sądu nad Babilonem. To był straszny sąd, który miał nadejść. Ale myślę, że nie ma potrzeby mówić, że wersec 3 wskazuje, że był on w stanie ekstazy. Możesz usłyszeć druzgocącą wiadomość, która wpływa na ciebie fizycznie. W Księdze Jeremiasza 23:9 Jeremiasz mówi: „Serce moje jest we mnie złamane; wszystkie moje kości drżą. Jestem jak pijany, jak człowiek upojony winem ze względu na Pana i Jego święte słowa”. Ponownie wyraża wrażenie, jakie wywarło na nim Boże objawienie. Objawieniem było ogłoszenie sądu nad ludem i przywódcami kraju. Ale nie sądzę, żeby to był dowód na to, że był w stanie ekstazy.

c) Amosa 3:1 Trzecią rzeczą, do której się odwołuje, jest pierwszoosobowy styl

proroczej mowy. Pewien uczonek mówi o czymś, co nazywa „boskim stylem”. Innymi słowami, kiedy prorocy przemawiają w imieniu Boga, często mówią w pierwszej osobie, jakby byli samym Bogiem. Spójrz na Amosa 3 dla przykładu. Amosa 3: 1 mówi: „Słuchajcie tego słowa, które Pan wypowiedział przeciwko wam, ludu Izraela, przeciwko całej rodzinie: Wyprowadziłem was z Egiptu”. Jest pierwsza osoba. Mówi w imieniu Boga. „Tylko was wybrałem”, „ja” to Bóg, „ze wszystkich rodzajów ziemi; dlatego ukarzę cię za wszystkie grzechy”. Ponownie, „ja” to Bóg. Dlatego używanie pierwszej osoby w mowie jest bardzo powszechne. Niektórzy uczeni twierdzą, że istnieją przesłanki, że prorocy przemawiają w ekstazie, ponieważ utożsamiają się z Bogiem. Nie wydaje mi się, żeby to była konieczna konkluzja. Istnieje wiele przykładów posłańców, którzy przekazują wiadomość w pierwszej osobie, co nie oznacza, że są w stanie ekstazy. Oznacza to po prostu, że reprezentują władzę, w imieniu której przemawiają.

d) 2 kg. 18:28-31 Jeśli przejdiesz do 2 Królów 18:28-31, to jest czas, kiedy Sennacheryb grozi Jerozolimie w czasach Ezechiasza i przeczytasz w wersecie 28: „Wtedy dowódca stanął i zawołał po hebrajsku: „Słuchajcie słowo wielkiego króla, króla Asyrii! Oto, co mówi król: [Sennacherybie] Nie daj się zwieść Ezechiaszowi. On nie może cię wyrwać z mojej ręki. Nie dajcie się przekonać Ezechiaszowi, abyście pokładali ufność w Panu, gdy mówi: „Pan nas na pewno wybawi; to miasto nie zostanie wydane w ręce króla asyryjskiego. Nie słuchaj Ezechiasza. Tak mówi król Asyrii: Zawrzyjcie ze mną pokój”. Zauważcie, że to posłaniec przemawia tutaj, a nie Sennacheryb. Posłaniec Sennacheryba używa pierwszej osoby: „zawrzyj ze mną pokój i wyjdź do mnie. Wtedy każdy będzie jadł ze swojej winorośli i figowca i pił ze swojej cysterny, aż przyjdę i zabiorę was do kraju podobnego do waszego”. Jest to ten sam styl, którego używają prorocy, gdy przemawiają w imieniu Pana. Tak więc pierwszoosobowy styl proroczej mowy jest po prostu stylem, w którym posłaniec wyjaśnia, że to nie jego własne słowa, ale osoba, która go wysłała. Nie oznacza to, że jest w stanie ekstazy, aby to zrobić.

Widzę, że mój czas się skończył, następnym razem dam jeszcze jedną ilustrację

tego rodzaju do punktu 3. „Z pewnością nie wszystko, co jest określane jako ekstatyczne zachowanie ze strony kanonicznych proroków, można za takie uznać”.

Przepisywane przez Erica Wolaka
Wstępna edycja autorstwa Teda Hildebrandta
Główny montaż autorstwa Katherine Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta